

UZASADNIENIE

Apelacje zarówno oskarżonego A. B. oraz jego obrońcy, jak również obrońcy oskarżonej K. B. okazały się zasadne w takim stopniu, że w wyniku ich rozpoznania powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku, natomiast w pozostałym zakresie nie zdołały one podważyć trafności decyzji Sądu Rejonowego.

Na wstępie rozważań podnieść należy, iż zawarte w pisemnych skargach apelacyjnych wywody skarżących sprowadzające się do zanegowania ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego i opierające się na założeniu, iż wyrażono błędny pogląd o sprawstwie i winie oskarżonych A. B. i K. B., a także stwierdzenie, jakoby dokonane przez Sąd I instancji w trakcie postępowania sądowego ustalenia nie były wynikiem wnikliwej analizy zebranych w sprawie dowodów, a sposób rozumowania Sądu I instancji, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów był nieprawidłowy, opierają się na odmiennej, subiektywnej interpretacji zebranych w sprawie dowodów i nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność stanowiska Sądu Rejonowego.

Bowiem Sąd I instancji wnikliwie dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie rzetelnie przedstawił sekwencję zdarzeń mających miejsce w dniu 2 maja 2016 roku czyniąc prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia w pełni odpowiadają zebranych w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem rzetelnej i kompleksowej ich analizy. Apelujący nie zdołali skutecznie wykazać, aby rozumowanie Sądu I instancji, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne, gdyż zarzuty przedstawione w apelacji mają charakter stricte polemiczny i opierają się wyłącznie na odmiennej, subiektywnej i selektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu meriti o istnieniu niepodważalnych dowodów o sprawstwie i winie oskarżonych K. B. i A. B., pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażone w treści art. 7 k.p.k. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu Rejonowego stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności, a nade wszystko zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji rzetelnie odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. W tym stanie rzeczy, zarówno oskarżony A. B., jak i jego obrońca oraz obrońca oskarżonej K. B., negując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne nie przytaczają w rzeczywistości żadnych, dostatecznych argumentów, które podważyłyby trafność wniosków Sądu Rejonowego w tej materii.

Jednocześnie argumentacja zaprezentowana przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie narusza w żaden sposób zasady swobodnej oceny dowodów. Wszak swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd ocenił znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi (tak też w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 08.04.1997 r., IV KKN 58/97, opubl. Prokuratura i Prawo z 1998 r., s. 217).

W ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku spełnia te wymogi, albowiem Sąd I instancji w prawidłowy i rzeczowy sposób ocenił zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy i dokonał trafnych ustaleń faktycznych.

Przechodząc do meritum, podkreślić wymaga, że Sąd I instancji rozstrzygając o sprawstwie i winie oskarżonych K. B. i A. B. miał w polu widzenia relacje wszystkich osób będących uczestnikami, bądź obserwatorami wydarzeń z dnia 2

maja 2016 roku, a poglądy dotyczące oceny ich depozycji zaprezentowane przez Sąd meriti, Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje.

W aspekcie powyższego, nie znajduje odzwierciedlenia zarzut apelanta – oskarżonego A. B., jakoby w istocie Sąd Rejonowy nie odniósł się z wystarczającą atencją do zeznań świadków – funkcjonariuszy policji D. T. i T. M.. Bowiern oskarżony poddał w wątpliwość, że funkcjonariusze policji widzieli moment, kiedy A. B. splunął na nieoznakowany radiowóz. Tymczasem nie tylko pokrzywdzeni, ale również oskarżona K. B. potwierdziła powyższą okoliczność podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym. Oczywiście, oskarżony A. B. mógł nie mieć świadomości, że w pojeździe znajdują się funkcjonariusze policji, w aspekcie faktu, że był on nieoznakowany. Niemniej jednak, powyższe podważa wersję zdarzenia prezentowaną przez oskarżonego A. B. i daje asumpt do stwierdzenia, że przyczyną interwencji policjantów było niewłaściwe zachowanie oskarżonego A. B.. Tym samym, Sąd meriti słusznie zauważył, że zeznania funkcjonariuszy policji co do przebiegu wydarzeń z ich udziałem zasługują na walor wiarygodności, a ich relacje zostały prawidłowo skonfrontowane z innymi dowodami zebranymi na gruncie przedmiotowej sprawy. A zatem, odnosząc się również w tym miejscu do zarzutów obrońcy oskarżonego A. B., które kwestionują prawidłowość ustaleń Sądu meriti oraz dokonaną przez tenże Sąd ocenę zebranych dowodów osobowych, wbrew twierdzeniom, sprawstwo i wina oskarżonego A. B., nie zostały oparte wyłącznie na depozycjach pokrzywdzonych, co też Sąd I instancji prawidłowo uzasadnił.

W odniesieniu do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonej K. B. dotyczących oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, a w konsekwencji również przyjętych ustaleń faktycznych, stwierdzić należy również, iż nie są one w stanie skutecznie podważyć stanowiska Sądu w tym względzie. Apelująca nie dostrzega bowiem, że wyjaśnienia oskarżonej K. B. cechuje zmienność i niewyjaśnione sprzeczności. W związku z tym, Sąd meriti zasadnie odmówił waloru wiarygodności relacjom oskarżonej w tym zakresie, w którym pozostają one w opozycji do uznanych do wiarygodne zeznań pokrzywdzonych D. T. i T. M.. Jednocześnie, wbrew sugestiom obrońcy oskarżonej, Sąd I instancji prawidłowo skonfrontował relacje poszczególnych osobowych źródeł dowodowych, a ocena ich relacji nie jest dowolna lecz swobodna i podlega akceptacji Sądu Odwoławczego.

W tym miejscu, podkreślić należy, iż zupełnie chybiona jest argumentacja apelujących – obrońcy oskarżonego i obrońcy oskarżonej, jakoby Sąd meriti błędnie przyjął, że zachowanie K. B. i A. B. miało charakter chuligański. Przy czym, wskazać należy, iż obrońca oskarżonego poza wyrażeniem lakonicznych wątpliwości w tym względzie oraz przywołaniem orzecznictwa sądów powszechnych, nie przytacza żadnych konkretnych argumentów na poparcie swojego stanowiska. Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji w sposób zwięzły, lecz prawidłowy i logiczny wskazał, że działanie oskarżonych podjęte było publicznie, bez powodu i wyrażało się rażącym lekceważeniem porządku prawnego, a zatem, uprawniona była konkluzja o zakwalifikowaniu działania oskarżonych jako występku o charakterze chuligańskim.

W tym miejscu, zważyć należy, iż Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego. Obraza zaś prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. W aspekcie powyższego nie ulega wątpliwości, iż Sąd meriti dopuścił się obrazy przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 69 § 4 k.k. przez jego niesłuszne niezastosowanie. Bowiern art. 69 § 4 k.k. zawiera normą określającą sytuację wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania między innymi wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim, jak stanowi cytowany przepis „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Zatem istnieją podstawy do jego ujawnienia w podstawie prawnej w przypadku zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, i bezwzględnie winien znaleźć odzwierciedlenie w takim właśnie wypadku, gdy sąd istotnie orzeczoną karę pozbawienia wolności zawiesza w stosunku do oskarżonej, której przypisano występki o charakterze chuligańskim. W tym stanie rzeczy, określając podstawę prawną zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonej K. B., której przypisano czyn stypizowany w art. 224 § 2 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 57a § 1 k.k. oraz czyn stypizowany w art. 226 § 1 k.k. i art. 57a § 1 k.k., Sąd Rejonowy bezpodstawnie nie wskazał normy art. 69 § 4 k.k., co skutkowało

zmianą zaskarżonego wyroku, poprzez uzupełnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia dotyczącego warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonej K. B. o przepis art. 69 § 4 k.k.

Kontynuując przedmiotowe wywody zważyć należy, iż Sąd Okręgowy uznał, że orzeczone wobec K. B. i A. B. kary oraz nawiązki noszą cechy rażącej surowości. Nie budzi wątpliwości, że czyny, których dopuścili się zarówno oskarżony A. B., jak i oskarżona K. B. są przestępstwami o znacznej społecznej szkodliwości i wymagają surowego ukarania.

Jednakże, w ocenie Sądu Okręgowego, w przypadku oskarżonej K. B. wymierzając jej karę oraz zasądzając nawiązki na rzecz pokrzywdzonych należało w większym stopniu uwzględnić jej uprzednią niekaralność, opinię w miejscu zamieszkania (pozytywny wywiad środowiskowy), a w tym, okoliczność, iż brak sygnałów, aby była uzależniona od alkoholu, bądź innych środków, a także fakt, iż pozostaje na utrzymaniu męża (oskarżonego A. B.) i zajmuje się wychowaniem dzieci.

Natomiast, w przypadku oskarżonego A. B. po analizie załączonych danych o karalności oraz akt sprawy II K 983/10 Sądu Rejonowego w Radomsku i akt sprawy II K 353/13 Sądu Rejonowego w Radomsku okazało się, iż pomimo ujawnienia w informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego trzech uprzednich skazań dotyczących tegoż oskarżonego, dwa z nich, a mianowicie w sprawie II K 983/10 Sądu Rejonowego w Radomsku oraz w sprawie II K 739/12 Sądu Rejonowego w Radomsku winny zostać usunięte z tego rejestru, albowiem uległy zatarciu z mocy prawa. W tym stanie rzeczy, w chwili wyrokowania na niekorzyść oskarżonego A. B. należało uwzględnić jego uprzednią karalność wyłącznie w sprawie II K 353/13 Sądu Rejonowego w Radomsku, gdzie wymierzono oskarżonemu karę grzywny za czyn z art. 278 § 1 k.k. Jednocześnie, podobnie jak w przypadku oskarżonej K. B., zasądzając nawiązki na rzecz pokrzywdzonych należało w większym stopniu uwzględnić okoliczność, iż oskarżony A. B. jest jedynym żywicielem rodziny, ma na utrzymaniu żonę i dwoje małoletnich dzieci, a nadto, utrzymuje się z prac dorywczych.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że orzeczone wobec oskarżonej K. B. i A. B. kary noszą w sobie znamiona rażącej surowości wobec czego, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., dokonał korekty kar łącznych orzeczonych wobec oskarżonych.

Uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd Odwoławczy uznał, że wobec oskarżonej K. B. adekwatna będzie kara łączna w postaci kary pozbawienia wolności o charakterze nieizolacyjnym na poziomie 8 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat. Orzeczona w tym wymiarze kara uwzględni w sposób prawidłowy okoliczności popełnionych czynów i osobowość sprawcy, oraz jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zważywszy na okoliczności podmiotowe i przedmiotowe dotyczące oskarżonej, Sąd Okręgowy uznał, że zasługuje ona na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Przy czym, w celu należytej kontroli zachowania oskarżonej K. B. w okresie próby, oddano ją pod dozór kuratora sądowego zobowiązując jednocześnie do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych D. T. i T. M. w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd Odwoławczy uznał, że wobec oskarżonego A. B. adekwatna będzie kara łączna w postaci kary pozbawienia wolności również o charakterze nieizolacyjnym na poziomie 1 roku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Orzeczona w tym wymiarze kara uwzględni w sposób prawidłowy okoliczności popełnionych czynów i osobowość sprawcy, oraz jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu istnieją podstawy do postawienia w stosunku do oskarżonego A. B. pozytywnej prognozy kryminologicznej i zastosowania dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy uznał, że w aspekcie powyższego należy oskarżonemu dać jeszcze szansę na rozpoczęcie życia w zgodzie z obowiązującymi normami prawnymi w warunkach wolnościowych. W związku z tym, w tym konkretnym przypadku, istnieją indywidualne i szczególnie względy przemawiające za słusnością warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego A. B.. Przy czym, również w celu należytej kontroli zachowania oskarżonego A. B. w okresie próby,

oddano go pod dozór kuratora sądowego zobowiązując jednocześnie do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w związku z tym, że w czasie zarzucanych mu czynów oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Zważywszy na powyższe, Sąd Odwoławczy dokonał także korekty orzeczonych wobec oskarżonych K. B. oraz A. B. nawiązek na rzecz pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji w sposób określony szczegółowo w punktach 6. i 7. sentencji wyroku Sądu Okręgowego.

Mając na względzie powyższe, w pozostałym zakresie Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, jako słuszny i odpowiadający prawu.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżonej K. B. i oskarżonemu A. B. na rozprawie odwoławczej Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim orzekł na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 3, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016, poz. 1714).

W oparciu o przepisy powołane w sentencji wyroku Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych K. B. i A. B. od opłaty za drugą instancję i wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.